

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2040/2019
11.07.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац, Јелене Боровац, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милка Филиповић Љубић, адвокат из ..., против тужених „ББ“ АД из ..., кога заступа Весна Станимировић, адвокат из ... и АД „ВВ“ ..., кога заступа пуномоћник Борис Богдановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 182/19 од 25.01.2019. године, у седници већа одржаној дана 11.07.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужених изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 182/19 од 25.01.2019. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије тужених, изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 182/19 од 25.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 771/18 од 29.10.2018. године, обавезани су тужени да тужиоцу за период од 20.04.2015. године до 31.08.2015. године, солидарно исплате по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада и накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, износе наведене у изреци пресуде са законском затезном каматом на те износе од 12.08.2018. године, до исплате и на име обрачунате законске затезне камате износ од 4.270,28 динара. Обавезан је тужени „ВВ“ АД, да тужиоцу за период од 01.09.2015. године до 28.02.2018. године, исплати по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада и накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, износе наведене у изреци пресуде са законском затезном каматом на те износе од 12.08.2018. године, до исплате, као и износе на име обрачунате законске затезне камате ближе наведене у изреци првостепене пресуде. Одбијен је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на обрачунату затезну камату (на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора). Одбијен је захтев тужиоца да се обавезе тужени АД „ББ“ да солидарно са туженим АД „ВВ“ (за период од 01.09.2015. године до 28.02.2018. године) накнади трошкове за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, са траженом затезном каматом. Обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове

парничног поступка у износу од 58.700,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 182/19 од 25.01.2019. године, одбио жалбе тужених и потврдио пресуду Основног суда у Суботици П1 771/18 од 29.10.2018. године, у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су изјавили благовремене ревизије због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Ревизије су изјавили на основу члана 404. Закона о парничном поступку, због потребе уједначавања судске праксе.

Одлучујући о дозвољености изјављених ревизија на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да нема места одлучивању о ревизијама тужених као изузетно дозвољеним, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, уједначавањем судске праксе, као ни за новим тумачењем права, у смислу члана 404. став 1. ЗПП-а, обзиром да је питање исплате накнаде за исхрану у току рада и регреса за годишњи одмор довољно разјашњено у судској пракси, а образложења побијаних пресуда, за одлуку о усвајању тужбеног захтева тужилаца у складу су са постојећом судском праксом у тумачењу и примени материјалног права у вези са законским разлозима датим за усвајање тужбеног захтева.

Испитујући дозвољеност ревизија у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да ревизије нису дозвољене.

Предмет спора је исплата новчаног потраживања (друга примања) из члана 118. Закона о раду. У радном спору ревизија је дозвољена само у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа (члан 441. ЗПП).

С обзиром да се у конкретном случају не ради о споровима из члана 441. ЗПП, већ о спору ради наплате новчаног потраживања (трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора), то се лимит за изјављивање ревизије оцењује по правилима из члана 403. став 3. ЗПП , према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде на име регреса и топлог obroка поднета је суду дана 20.04.2018. године.

Према члану 403. став 3. ЗПП меродавна вредност за изјављивање ревизије је динарска противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, па је очигледно да ревизије нису дозвољене (вредност предмета спора је 33.240,83 динара.).

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић